

Сім талантів Ірини Українець

(Закінчення. Поч. на 1 стор.)

Ірина – корінна ходорівчанка. Усе її дитинство минуло в Ходорові, там і навчалася. Юні роки пролітали у Львові – здобувала освіту у Львівському технікумі залізничного транспорту за спеціальністю “Організація перевезень на залізничному транспорті”. Було це у 1995 році. У родині Ірина стала першою залізничницею. А вступила вона до технікуму за порадою Володимири Король, котра працювала старшим касиром на залізниці.

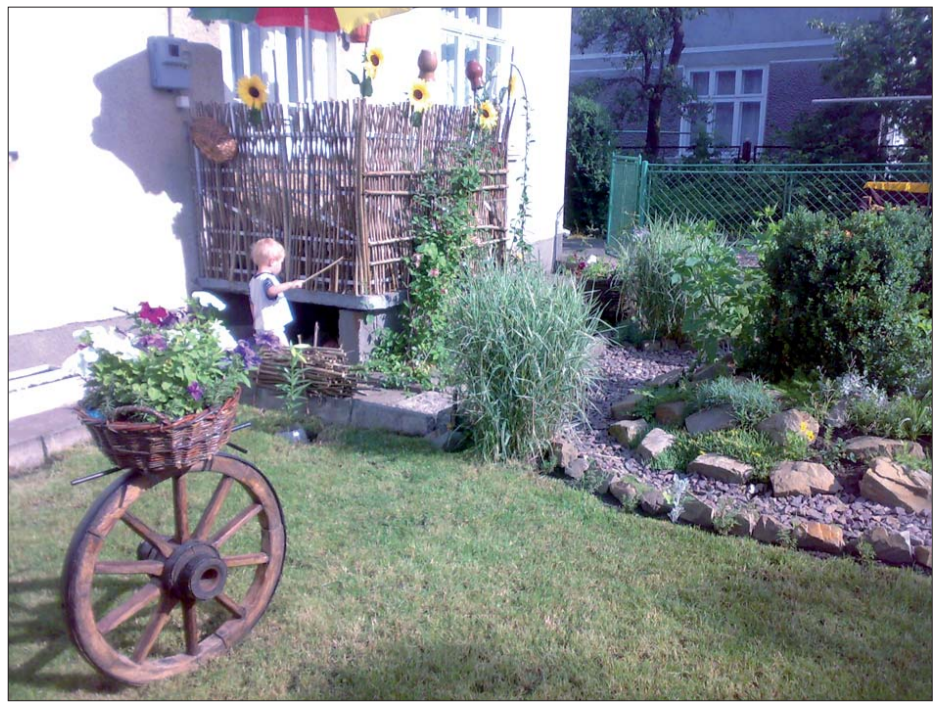
Технікум Ірина Українець закінчила з відзнакою. У 1998 році продовжила навчання у Харківській державній академії залізничного транспорту на заочній формі. Паралельно пішла працювати. Доля знову завела її у рідні краї, на станцію Ходорів. Тут дівчина влилася в трудовий колектив, досвідчені колеги допомагали, неодноразово приходили

на допомогу у складних робочих ситуаціях.

А потім у серці народилося справжнє кохання. Стріла Амура влучила у серце Ірини знову ж таки в Ходорові. Майбутній чоловік Ірини Роман працював на залізниці помічником машиніста. У той день він вів вантажний поїзд на Івано-Франківськ, а дівчина саме давала попередження. Як виявилось згодом, вони все життя прожили на одній вулиці, але не були знайомі. Ось вони – хитросплетіння долі. Роман декілька разів приходив до Ірини на роботу, а згодом вони вирішили поєднати серця Божим благословенням. У шлюбі в подружжя Українців народилося двоє хлопчиків – Остап і Олег. Ірина з Романом були б раді, якби діти у майбутньому теж стали залізничниками. Але нічого наперед не загадують.

В Ірини Українець – неймовірне поєднання багатьох талантів. На дозвіллі залізничниці вишиває, співає, має дизайнерські здібності, пече смачні торти, малює. І на все знаходить час. Під час навчання мама Ірини – Любов – шкодувала дочку, тому Ірина не брала до рук голку, не поралася на кухні. Та коли у 2002 році матері не стало, її життя ніби втратило кольори, спохмурніло. Тоді в житті Ірини відкрилися ще одні двері одкровення, які привели її до церкви... Засмучена горем жінка прийшла співати у церковний хор. І це допомогло втамувати душевний біль, відродити надію, віру, живий блиск в очах. Саме там Ірина відчувала себе захищеною.

А першою вишитою роботою Ірини стала дитяча сорочка. Творча робота тривала приблизно місяць. У неї Ірина вклала всю материнську любов, ніжність та ласку. Другим надбанням став великодній рушник. Ірина каже, що процес вишивання заспокоює її, відволікає від буденних проблем. А сторонні люди кажуть, що вона

надзвичайно вдало підбирає кольори і це є основою її індивідуального стилю. Велике задоволення Ірині приносять моменти, коли вона дарує комусь свої роботи.

Як справжня жінка-господиня, Ірина захоплюється випічкою. І робить це на професійному рівні. В оздобленні віддає перевагу фруктам, вважає, що це робить випічку веселішою і смачнішою. Ідеї для прикрашання жінка знаходить в інтернеті та на вітринах львівських кондитерських крамниць. Вона поєднує між собою різні варіанти і створює своє, особливе. Перший торт Ірина спекла на ювілей свекрухи. Він мав вигляд великої книги.

Ірина займається також дизайном, але лише власної оселі. Перед будинком, де колись був город, тепер чудовий газон з альпійською гіркою, декоративний пліт, старовинна лампа, яка дісталася молодій сім'ї ще від чоловікової бабусі. Влітку, коли травичка зеленіє, цвітуть квіти, складається враження, що потрапив у маленький райський куточок. Тут Ірина любить посидіти, почитати, щось обміркувати.

На додаток до цих талантів Ірина ще й малює. Любить змальовувати різноманітні

картинки. Особливо багато вона намалювала під час вагітності і зараз дітям малює те, що їм подобається. Працює Ірина лише простим олівцем і не розмальовує своїх малюнків кольорами. Каже, що, на її думку, так гарніше виглядає, а людина, розглядаючи малюнок, сама може розмалювати його у своїй уяві.

Натхнення займатися усіма цими справами приходять до Ірини Українець несподівано. У такі моменти робота просто “горить” в її руках. Жінка каже, що це взяття дісталось їй від матері, яка була для Ірини ідеалом справжньої жінки. Упродовж усього життя Любов Миронівна навчала доньку бути доброю, милосердною, прививала любов до Бога, ближнього. Особливо научала, щоб Ірина з повагою ставилася до старших.

Спілкуючись з Іриною Українець про її таланти до співу, малювання, вишивання, випічки і дизайну, на думку спали ще дві чесноти, про які в розмові не згадали. Ця життєрадісна й привітна жінка – добрий фахівець-залізничник і прекрасна мама.

Юлія ВАСИЛИНА

“Зелена станція” Львівської залізниці

Прилеглі території будь-якого підприємства залізниці ошатно виглядають не в останню чергу завдяки вмілому озелененню території декоративними кущами, деревами та іншими рослинами. Про це власне і дбають, особливо у весняну пору року, працівники розсадника Львівської дистанції захисних лісонасаджень, що у Суховолі. Тут фахівці з озеленення вирощують дерева та кущі, продають їх, а за потреби виїжджають на залізничні об'єкти, щоб власноруч облаштувати зелену оазу.

Робота у розсаднику триває цілий рік: узимку працівники нарізають живці із маточника, незначну частину з яких можна буде висаджувати на залізничних об'єктах: листяні породи – через два-три роки, хвойні породи – через 4-5 років.

– Щоб із живця виростало деревце чи кущ, необхідно добре над цим попрацювати, – говорить майстер дільниці Катерина Солук (на фото у центрі). – Для цього нарізані живці вміщуємо під певним кутом у ящики із землею, що знаходяться в теплиці. Процес приживлення живців триває близько півроку, та не всі вкорінюються – виживає менше десяти відсотків. Тому так важливо в подальшому за ними правильно доглядати – вчасно поливати вазони, прополювати бур'яни, спусувати землю. Коли живці підрастають, пересаджуємо їх у відкритий ґрунт або у холодні теплиці (під плівкою), що на території розсадника.

– Які породи декоративних листяних, хвойних кущів і дерев є у розсаднику?

– Із листяних декоративних кущів вирос-

щоємо форзицію, будлею, бірючину, спірею, жимолость, карію, лапчатку та бобовик; із хвойних порід – різновиди туї (західну звичайну, шаровидну, вересковидну, тую-смарагд), різновиди ялівців (козацький, віргінський), а також тис ягідний, – розповідає Катерина Михайлівна. – Кущі і дерева цих порід за своєю структурою високі, та якщо їх обстригати, надаючи їм певної форми, високими вони не будуть.

Послугами працівників дистанції захисних лісонасаджень користуються різні підприємства і відокремлені підрозділи за-

лізничі. За попередні два роки працівники розсадника трудилися над озелененням території Львівської та Самбірської дистанцій колії, Львівської дистанції електропостачання, станцій Стрілки, Лавочне, Підзамче, Львівської дирекції залізничних перевезень, управління будівельно-монтажних робіт та цивільних споруд №6. Після робіт із озеленення працівники підприємств уже самотужки можуть висадити нові саджанці, придбані у розсаднику. Наприклад, Кам'яно-Бузька дистанція колії вже цього року придбала саджанці кущів і дерев, там висадили їх

замість тих, які не витримали цьогорічних лютих морозів.

Поблизу парника зеленіє плантація з вічнозеленим самшитом, кущі якого прикрасять територію в будь-яку пору року. За цією рослиною теж потрібен правильний догляд.

Зі зменшенням штату працівників розсадника у трьох нинішніх працівників разом із майстром дільниці клопотів значно побільшало, та роботу свою жінки люблять, адже практично всі працюють за спеціальністю. Працівниці розсадника Марія Сташків (на фото ліворуч) і Галина Николишин (на фото праворуч) поділилися секретами роботи, зауваживши, що для того, аби рослини краще росли, з ними треба щодня розмовляти – якщо не вголос, то хоча б подумки.

Майстер дільниці Катерина Солук замінила на цій посаді Надію Гайдамашко, яка наприкінці 2010 року пішла на заслужений відпочинок. Працюючи разом із Надією Омелянівною, Катерина Солук переймала її досвід і ось уже другий рік займається організацією роботи у розсаднику. Коли виникає потреба, працює і як дизайнер – проектує зелену оазу для замовників. Насамперед виїжджає на об'єкт, вивчає побажання замовника і тоді створює проєкт озеленення певної ділянки. Майстер переконана, що замовлень від підприємств залізниці на декоративні кущі та дерева достатньо, адже весна – найкращий період для їхнього висаджування.

Оксана ПОДОЛЬСЬКА
Фото автора